# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2017, č. j. 1 Az 50/2017-34,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

## Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-179/LE-LE05-VL13-2016, neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2017, č. j. 1 Az 50/2017 - 34, zamítl.

[2] Městský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal dne 23. 12. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že na Ukrajině sloužil ve vojsku Národní gardy. Při převážení zbraní z Ternopolu do Oděsy mu mafiáni ukradli 5 samopalů. Od té doby měl problémy s armádou i mafií. V roce 1998 došlo také k přestřelce, při které zemřel jeden praporčík a jeden mafián. Žalobce byl tehdy v armádě, po příjezdu do města žalobce s vojáky událost oznámili a žalobce vystupoval jako svědek. Následně mu mafiáni vyhrožovali, aby nesvědčil. Žalobce mafiány neznal, situaci nijak neřešil a na policii se neobrátil. Armáda mu vyhrožovala, že *„půjde sedět“*, protože byl u toho, jak jim ukradli zbraně. Jiné důvody k odjezdu z vlasti neměl. Na Ukrajině nebyl, ani v současnosti není, trestně stíhán. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože se bojí vrátit. Posledním místem bydliště stěžovatele ve vlasti byl Ternopol. Na území České

republiky přicestoval v roce 1999, měl voucher a pak už zde pobýval nelegálně. Při pohovoru dne 29. 12. 2016 žalobce uvedl, že při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže ani při hraniční kontrole; byl držitelem cestovního pasu. Po 10 letech platnost pasu skončila a potom jej asi ztratil.

[3] Po vydání napadeného rozhodnutí žalobce v žalobě tvrdil nové skutkové okolnosti, a to obnovení vztahu s dlouholetou přítelkyní paní K. N., ke kterému došlo po propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců. Tyto skutečnosti měly podle tvrzení žalobce zakládat důvod pro udělení doplňkové ochrany pro hrozící výjimečně závažný zásah do rodinného života žalobce.

[4] Městský soud v odůvodnění uvedl, že otázku prolomení § 75 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), zakazujícího správním soudům zohledňovat skutečnosti neuplatněné v předcházejícím správním řízení, je třeba posoudit vždy individuálně ve vztahu ke konkrétní situaci žadatele o mezinárodní ochranu (žalobce). Právo na respektování soukromého a rodinného života vyplývající z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 - 76, a ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131), lze prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. pouze ve výjimečných případech, a to mj. tehdy, lze-li se o nově uvedených skutečnostech domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany. Naplnění této podmínky přitom městský soud neshledal. Ačkoli je pojem rodinného života vykládán poměrně extenzivně, je při jeho interpretaci kladen důraz na fungující (reálný) vztah, především pak vztah manželský. Článek 8 Úmluvy však ani v případě naplnění tohoto kritéria neukládá smluvním státům všeobecnou povinnost respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Jelikož žalobce neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést soukromý nebo rodinný život ani neuvedl konkrétní skutečnosti, které by jemu nebo osobám v obdobném postavení bránily takový život vytvořit, neshledal městský soud tuto námitku způsobilou ovlivnit rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a procesním pochybení soudu, které mělo vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku [stěžovatel nesprávně uvedl § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel namítá, že posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany není primárně věcí soudu, nýbrž žalovaného. Úkolem městského soudu bylo posoudit, zda nové skutečnosti tvrzené stěžovatelem spadají pod azylově relevantní důvody, namísto toho však městský soud možnost udělení doplňkové ochrany sám vyhodnotil.

[6] Stěžovatel se domnívá, že jeho kasační stížnost by měla být přijata k meritornímu posouzení proto, že městský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž by za určitých podmínek mohlo vycestování cizince představovat porušení práva na rodinný život podle článku 8 Úmluvy, a z toho důvodu by mohlo dojít k naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem městského soudu, že článek 8 Úmluvy se vztahuje pouze na skutečné rodinné vazby, tedy manželství, které je zákonné a „*nefiktivní*“. Městský soud nepřekročil zákonné meze soudního přezkumu, pokud se v rámci *ex nunc* přezkumu zabýval posouzením nového tvrzení stěžovatele jako důvodu vzniklého až po vydání správního rozhodnutí. Jeho postup odpovídá postupu předvídanému kvalifikační směrnicí (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU).

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*.“

[11] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury. Tvrzení stěžovatele, že městský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu je zcela liché. Městský soud ve věci postupoval zcela standardně a řídil se ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Především v napadeném rozsudku vycházel z přiléhavé judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a ze dne 17. 10. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92) a v jejím kontextu srozumitelně vyložil, že právo na rodinný život není právem absolutním, a proč v případě žalobce nemůže být poukaz na zásah do tohoto práva relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany.

[12] Namítá-li dále stěžovatel, že městský soud vybočil z mezí soudního přezkumu, jde svou podstatou o námitku procesního pochybení v soudním řízení. Dle konstantní judikatury tohoto soudu může být přijatelnosti kasační stížnosti založena i na procesním pochybení krajského (městského) soudu, tento důvod je však vyhrazen jen pro zjevné excesy a natolik hrubá pochybení, že jejich ignorace by vážně zasahovala do práva na spravedlivý proces. K takovým pochybením však v projednávané věci evidentně nedošlo. Městský soud správně vyšel z rozsudků zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 - 76, a ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131. Z těchto rozhodnutí se podává, že pokud krajský soud dospěje k závěru, že (i) nová tvrzení žalobce, (ii) která nemohl uplatnit již v řízení před správním orgánem), by (iii) mohla být relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, (iv) je povinen vyhodnotit možnost udělení mezinárodní ochrany sám (tzn. neaplikuje ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), pokud by hrozilo, že tato tvrzení nebudou moci být posouzena správním orgánem včas či vůbec, a to

mj. z hlediska možných důvodů pro udělení doplňkové ochrany v rámci případného nového řízení podle zákona o azylu. Městský soud zcela v souladu s těmito judikaturními závěry provedl mimo jiné i zhodnocení, zda by nově uplatněná tvrzení stěžovatele mohla být alespoň potenciálně důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv, a to z důvodů, které řádně vyložil a konfrontoval s ustálenou judikaturou tohoto soudu. Je tedy zřejmé, že postupoval zcela v souladu a algoritmem postupu, vyplývajícím ze shora zmiňované judikatury Nejvyššího správního soudu a jeho postupu nelze ničeho vytknout.

[13] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[14] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[15] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Jako úkon právní služby naopak poradu s klientem dne 7. 2. 2018, doloženou *Potvrzením o právní konzultaci* ze dne 7. 2. 2018. Předložené potvrzení je pouhým poučením klienta o následcích podání kasační stížnosti a nevyplývají z něj žádné skutečnosti, které by se jakýmkoli způsobem projevily v obsahu kasační argumentace. Za přiznaný úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Jelikož je ustanovený advokát plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka bude Mgr. Jindřichu Lechovskému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu